

[Aksel Larsen.]

erklæret, at det skal folketinget aldeles ikke bekymre sig om, for det skal regeringen nok tage sig af, vel at mærke stykke for stykke. I folketinget som i chokoladeudvalget — ja, for vort faste afgiftsudvalg hedder jo chokoladeudvalget — har finansministeren kategorisk afvist enhver drøftelse af kulegravningen. Det praktiske resultat hidtil har da været forhøjelse af punktskatterne på de områder, regeringen kunne nå til enighed med sig selv om. Jeg vil gerne have oplyst her, om regeringen står ved statsministerens udtalelse, altså om man nu endelig vil tillade folketinget at medvirke ved kulegravningen af punktafgifterne.

Den debat, vi havde her i folketinget i tirsdags om udskrivningsprocenten for indkomstskatterne i kildeskatteåret, vil vi jo få fortsat i morgen, og måske får vi så den forklaring, vi hidtil har savnet, på, hvorfor regeringen absolut vil gennemføre en sådan brandskatning. Ja, for den forklaring, venstres ordfører, hr. Henry Christensen, har givet i Morgenposten på Fyn om, at det er for at skaffe penge til de fornødne udgifter, kan jo ikke passe, når vi nu hører regeringsordførerne her igen betone, at det er for at skaffe et kasseoverskud på over 1 milliard kr. Så spørger man sig selv: er det, fordi regeringen i virkeligheden mener at have et langt større pengebehov, end den har kunnet redegøre for, end den har turdet redegøre for? Eller er det, fordi regeringen håber på at kunne holde sammen og holde sammen på sit folketingsflertal med og uden pauseklover endnu et par år, og fordi den så regner med i det sidste år før valget at kunne udnytte et oparbejdet kasseoverskud til en veldædig skattenedsættelse og dermed mildne luften ikke så meget for de klippede skatteydere som for regeringspartierne med henblik på valget? Jeg vil tillade mig at spørge.

Jeg kan ikke lade være med nu at hæfte mig ved hr. Niels Helveg Petersens mærkværdige forklaring om, at regeringen kan ikke klare sig med en eneste øre mindre end det, der kan komme ind ved en skatteprocent på 95. Det er dog højst mærkeligt. Når finansministeren har stillet i udsigt, at man var villig til at gå ned til 92, og når hr. Niels Helveg Petersens parti har sagt, at de 95 pct. vil i hvert fald give 150 mill. kr.

for meget, hvor kan så hr. Niels Helveg Petersen her påstå, at hvis regeringen får bare 5 flade øre mindre, så går regeringen og landet fallit?

I øvrigt er behandlingen af skatteprocenten symptomatisk for den måde, hvorpå regeringen lever op til statsministerens ord i åbningstalen om, at regeringen „indbyder folketinget til virksomt samarbejde“. Socialdemokratiet og socialistisk folkeparti, 74 medlemmer af tinget, mener med god grund, at der bør udskrives 1,7 milliarder kr. mindre i indkomstskat end det, regeringen kræver, med andre ord at en skattestigning på 1,7 milliarder må være tilstrækkelig. Det er for resten det, der får regeringspartierne ordførere til at påstå, at vi har stillet forslag om skattelettelser. Dette er desværre ikke tilfældet.

Men også regeringen og samtlige tre regeringspartier mener, at finansministerens krav er i overkanten. Hele folketinget, samtlige folketingets medlemmer, mener, at der burde udskrives mindre end af finansministeren foreslået. Alligevel vil finansministerens forslag blive vedtaget i morgen, fordi regeringspartierne ikke kan blive enige om, med hvor meget og på hvilken måde skatteudskrivningen bør mindskes. Folketinget som sådant er altså sat ud af spillet.

Regeringen har jo, endnu da, sin parlamentariske basis i orden. Den består af tre partier, der ikke kan formenes at være særlig enige i alle spørgsmål. Men regeringens praksis — jeg var lige ved at sige regeringens parlamentariske praksis, men det kan man nu ikke tale om her — er den, at først forhandles lovforslag og foranstaltninger i selve regeringen. Når den har kompromisset sig til enighed, forhandles der bag lukkede døre i regeringspartierne grupper og mellem regeringspartierne. Efter at man på den måde har kompromisset sig til noget, der kan kaldes enighed, fremlægges forslagene i folketinget, og så kan der ikke ændres i dem, medmindre hvert enkelt regeringsparti godkender ændringen eller ændringerne. Hvis blot et af regeringspartierne eller flertallet i et regeringsparti modsætter sig en ændring, som der ellers er stort flertal for i folketinget, må den ikke gennemføres.

Det er denne praksis, vi sag efter sag er stødt på her i folketinget under denne regering. Folketinget som sådant er sat ud